

Lov træder i Kraft, er der ikke Tvivl om, at man ogsaa herfra vil være villig til at bevilge det fornødne, men indtil den Tid vil det dog være rigtigst at forholde sig afventende. Vi saa nemlig forrige Gang, da vi havde en Tiendeafløsningslov, at vi bevilgede et Departement, som i alt Fald i den Anledning var ganske uforløst, og vi ville dog nødig gøre det samme en Gang til. Naar den ærede Minister udtalte, at han havde forvisset sig om, at Arbejdet i et af de Kontorer, hvor man havde beskæftiget sig med en enkelt Tiendeafløsning, havde taget hele Kontortiden i en hel Uge, kan jeg ikke nægte, at saa vækker det hos mig en Forestilling om, at der vist maa være et Omsvøbsdepartement deroppe, og da den ærede Minister jo hader alt Omsvøb, vilde det vistnok være det rigtigste, at han begyndte med at rydde dette op hos sig selv. Det er ellers ikke den almindelige Opfattelse hverken her i Rigsdagen eller ude i Befolkningen, at Finansministeriets Embedsmænd ere saa overlæssede med Arbejde, at de styrte af Overanstrengelse, men skulde det vise sig, at det bliver nødvendigt, at der maa Hjælp til, vil man naturligvis herfra, naar man har faaet en saadan Lov gennemført, med Glæde bevilge, hvad der er nødvendigt for at faa Sagen til at gaa. Ved Loven af 1894 blev der paalagt Finansministeriet akkurat samme Ulejlighed, som nu vil finde Sted, hvis Loven kommer til at virke. Men den ærede Minister sagde ikke et Ord i den Henseende, og man ansaa ham dog for at være en praktisk Mand, som nok skulde have paatalt dette, hvis der havde været Nødvendighed derfor. Dertil kan den ærede Minister nu ikke sige: Ja, men den Lov viste sig ikke at komme til at virke, ikke at due noget. Da Loven blev vedtagen, gik man dog fra alle Sider ud fra, at det var en probat Lov, og at den skulde komme til at virke, at der skulde blive afløst Tiender til et Beløb af 4 Mill. Kr. aarlig, saaledes som Loven tillod, altsaa ligesom i dette Lovforslag. Man gik ud fra, at Loven skulde due og virke, og den ærede Finansminister, som da var Medlem af dette Ting, stemte for denne Lov.

Den ærede Kultusminister udtalte sin afvigende Mening fra det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen), for saa vidt Kapitaliseringen angaar, efter en Maalestok, udregnet efter Kursen paa 4 pCt.s Kreditforeningsobligationer, og paa dette Punkt er jo den ærede Minister og jeg ganske enige. Derimod udtalte den ærede

Minister sin Glæde over, at det ærede Medlem for Vestervig havde udtalt, at Præstetienden burde multipliceres med et større Tal end alle andre Tiender. Jeg formoder, at dette ligger deri — og det var ogsaa den Begrundelse, som det ærede Medlem for Vestervig gav — at der ikke paa Præstetienden er nogen Skat, men er der end ikke nogen Skat paa Præstetienden, tør det dog vel siges, at Præsterne ved at faa deres Tiende afløst og faa et fast aarligt Beløb, som de faa udbetalt uden nogen som helst Ulejlighed af en offentlig Kasse, saa at de ville blive fri for at skulle gaa og indkræve alle disse Smaabeløb baade her og der, ved at blive fri for at gøre det sædvanlige Tiendegilde, ved hvilket de smaa Tiendeydere ofte spise mere, end deres Tiendeydelse er værd, ville faa saa meget derigennem, at det meget vel ækvivalerer imod den ene Gang i Multiplikationen, altsaa  $\frac{1}{25}$  af det aarlige Udbytte. I den Henseende skal jeg bringe i den ærede Kultusministers Erindring, at han ved Forhandlingen om Tiendeloven i 1894 selv udtrykkelig erklærede, at Præsterne godt kunde finde sig i, for en Del netop af nogle af disse Hensyn, at miste  $\frac{1}{16}$  af Tiendeindtægten;  $\frac{1}{8}$  var for meget. Den ærede Minister ryster paa Hovedet, og jeg skal da tillade mig at finde Stedet i Landstingstidenden. Det er Tidenden for 1893—94, Sp. 2002. Der siger — jeg formoder det er den ærede Minister — en Provst ved Navn Bjerre: „At vi maa tabe noget for at faa den Behagelighed at faa et fast Beløb, som vi kunne faa ind uden Besværlighed, er jo i sin Orden, og  $\frac{1}{16}$  kunde jeg godt være med til; men  $\frac{1}{8}$  er dog et ret betydeligt Beløb.“

**Formanden:** Det er Skik, at man ikke nævner Landstingsmænd ved Navn her i Tinget.

**Finansministeren (Scharling):** Den ærede Ordfører spurgte, hvornaar der er udgaet Opfordring til Statistisk Bureau til at foretage Undersøgelser. Jeg husker ikke Datoen derfor, men jeg kan blot sige, det er ikke sket i de sidste Dage, og det skete, før Kommissionsberetningen forelaa. Jeg skal ikke følge den ærede Ordfører i hans sidste Udtalelser om den Uret, der er begaaet ved at paalægge Tiende. Det forekommer mig, at de anførte Citater ikke indeholde tilstrækkeligt Bevis, og i denne Sag er det dog de ærede Medlemmer, hvem Bevisbyrden paahviler. Og naar der sær-